

Nøvn

Kristiani Martin, abbabeiggja, til minnis

(8. okt. 1943 - 26. des. 2011)

Ongi menniskju eru eins. Vit eru ikki sett í verðina sum kopi av hvørjum øðrum. Tvørturímóti er hvørt menniskjað nakað serstakt – nakað unikt. Summi okkara við fleiri- og summi við færri felags eyðkennum.

Kristian Martin var tað, ið tey flestu høvdu kallað ein originalur. Hann hevði helst færri felags eyðkenni enn tey sokallaðu vanligu fólkin. Men tó hevði hann helst somu kvalir og sorgir, sum flestu okkara. Møguliga fleiri.

Øll menniskju hava sínar dygdir og sínar sterku síður. Somuleiðis gevur hvør einstakur sitt egna serstaka íkast til lívið hjá teimum, ið so ella so eru við á lívsleiðini. Her var Kristian Martin onki

undantak. Hann var raskur og treiskur sum fáur, og uppi í hesum hekk eisini eitt serligt hjálpssemi. Hann helt seg ikki aftur at veita eina hjálpanði hond í kropsligum og handaligum arbeiði.

Tær mongu søgurnar, ið hann segði frá um seg sjálvan, vóru mangan stuttligar og áhugaverdar at hoyra, tí hann hevði ein sermerkταν frásøguhátt. Spurningurin, um søgurnar høvdu so nógv hald í veruleikanum, var ikki altíð so viðkomandi.

Kristian Martin var so at siga einbúgvi á Norðtoftum í langt tíðarskeið. Hann livdi nær náttúruni og hevði eitt serstakt veiðimannalyndi. Hetta gav honum nakrar eginleikar, ið vóru rættiliga sjáldsamir. Ein av hes-

um eginleikum var hansara ógvuliga álitandi "veðursjúka".

Veðursjúkan ella eginleikin at merkja veðurlíkindini á sær komu øðrum til gagns. Kristian Martin sigldi í nógv ár sum dekkari við línuskipinum Kvikki, sum pápi mín átti og førði. Pápi segði mær fleiri ferðir, at fyri hann sum skipara, var veðursjúkan hjá Kristiani Martin minst líka týðningarmikil at lesa av, sum veðurkortini og veðurtíðindini vóru tað. Var iva-samt við veðrinum og lagið á Kristiani Martin kortini var gott, kundi hann vera rættiliga tryggur við at seta línuna. Men var lagið á Kristiani Martin tvørturímóti ringt samstundis, sum veður-

líkindini vóru ivasom, var hann vísur í, at veðrið fór at øtla, og at ikki var ráðiligt at seta línuna.

Við sínum arbeiðssemi og við hesum sermerktu eginleikum at kenna útlitini á sær, hevði Kristian Martin serligt pláss umborð á Kvikki.

Kristian Martin kom nógv inn á gólvið hjá pápa og Jónu úti í Torvgøtu í Klaksvík. Eisini eftir, at pápi var deyður, var hann raskur at vitja. Flestu føðingardagarnar hjá systur mínari, Katrini, mintist hann til og kom inn á gólvið. Um høgtíðirnar var eisini rættiliga vist, at hann stakk inn á gólvið. Var eg í Klaksvík, fall tað sum oftast mær í lut at koyra hann aftur á Norðtoftir. Á hesum

túrunum fekk eg ofta serligt høvi at hoyra hansara mongu ótrúligu søgur, sum mangan vóru undirhaldandi.

Vit fáa øll litið upp í hendi í ávísan mun at mynda okkara egna lív. Kristian Martin valdi at liva lívið á sín egna sermerkta hátt. Men hansara 68 ára lívsskeið hevur havt

týðning og hevur gjørt mun – eisini fyri onnur.

Friður verið við minninum um Kristian Martin Johannessen á Norðtoftum.

John Johannessen

Jógvan Clementsen til minningar

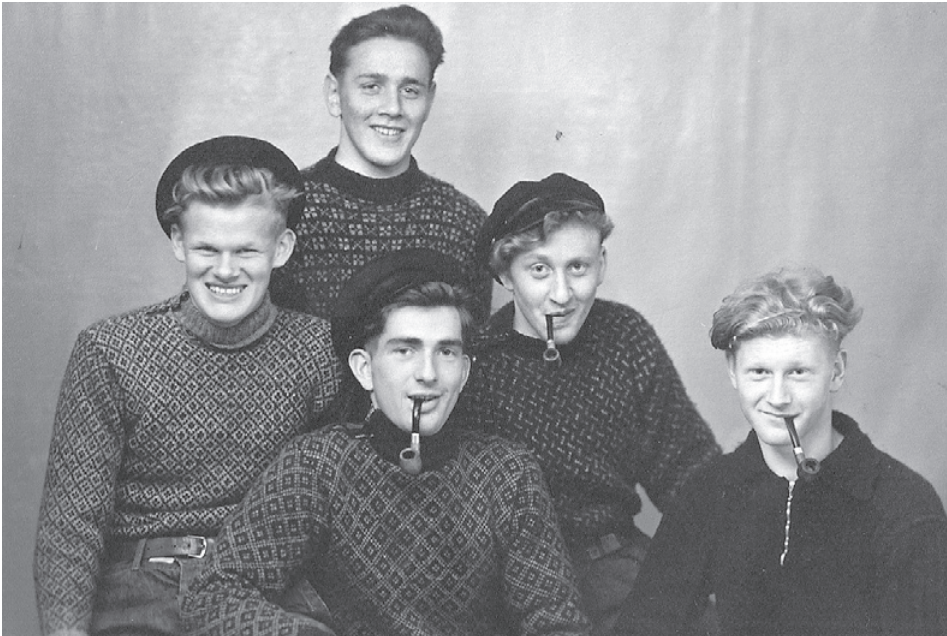
Hósdagin 5. januar andaðist Jógvan 79 ára gamal. Jógvan varð føddur á Sandi tann 3. juli 1932, og bleiv hann eisini sandingur um ein háls!

Jógvan giftist við Begguni í 1954, og teimum báðum untist at fáa tvær døtur saman, og høvdu tey tað gleði, at báðar búðsettust saman við manni og børnum á Sandi.

Jógvan var frá óvitanum av ein eldsál, har sum hann var. Og var hann sera virkin í at fáa Ungmannafelagshúsið á Sandi bygt. Hann sat eisini í nevndini hjá ungmannafelagnum, tá ið fyrireikað bleiv.

Jógvan og eg høvdu drúgva arbeiðstíð saman ígjøgnum lívið, vit vóru til skips saman í nøkur ár við skiparum av Sandi og harafturat róu vit út, á sama báti um vetrarnar. Í 7 ár vóru vit til skips saman við Dagstjørnuni.

Vit arbeiðdu eisini saman hjá P/F Bil, har vit koyrdu bussarnar, og so til seinast tey sjeý árinivið Sildberanum. Hetta gjørdi,

Jógvan(f.v) saman við skipsfeløgum, ávegis til Grønlands við sluppuni Skarvanes í 1953

at eg kom at kenna Jógvan væl sum ein dugnamann og góðan vin.

Jógvan var bjargamaður um ein háls, og var hann altíð við til ræning og sama til at fleyga fugl, bæði vetur og summer. Jógvan var eisini við góðum áhuga røktingarmaður í mong ár,

og lá hetta arbeiði eisini sera væl fyri hjá honum.

Jógvan var eisini sera góður við ungdóm, og var hann altíð tilreiðar at leggja teimum ynguru lag á, hvussu gerast skuldi.

Jógvan sigldi nøkur ár við trolara, og við norskum báti; men tað vísti seg at

hann endaði altíð aftur við útróðrinum. Tað gav at bíta, tá ið havnarbygging var á Sandi, og havnin varð stongd, tá fekk hann sær bát og hevði hann liggjandi uttanfyri. Hettar fekk hann eisini at bera til.

Jógvan lat byggja ein seksáringin Breiðanes sam-

an við beiggja sínum, Hansi, og systirsoninum, Niels Jákupi. Hendan bátin var hann sera glaður fyri, og dreiv hann bátin í fleiri ár. Eisini har var eitt álitisstarv, hvar heitt varð á Jógvan av Strandferðsluni um at taka vikuskiftistúrarnar millum Skúvoy og Sand. Hesa sigling røkti hann somuleiðis við Breiðanes, inntil októbur 1979, tá Sildberin byrjaði siglingina, og bleiv tað sjálvandi Jógvan, sum tók ábyrgdina av hesari sigling. Skúvoyarsiglingina røkti hann væl í góð sjeý ár, tá gjørdi veiðihugurin seg aftur til kennar. Egin og eg, ið sigldu saman við Jógvani, bønaðu hann um ikki at gevast - men, nei! Tískil kom leiðslan á Strandferðsluni suður at práta við Jógvan, tað gav at bíta, hvat álit teir høvdu á honum, men Jógvan hevði eina fasta støðu, hetta var tað!

Síðani var tað mest báturin, ið var álitid hjá honum; men eina tíð sigldi hann sum kokkur við Hoyvíkingi, annars var báturin hansara,

líka til sjúkan noyddi hann at gevast.

Eg velji at gevast her, men tað er nógv annað sum kundi komi upp á prent.

Góða Beggan, tú hevur mist ein mann, sum lív var í; men lívið er ikki ævigt her á foldum, og nú vóru hansara dagar taldir.

Døturnar og abbabørnini, eg veit tit sakna nógv ein góðan pápa og abba, men minnini eru góð at hava eftir.

Samanumtikið kunnu vit takka Jógvani fyri ta bygdamynd, hann hevur verið fyri okkum.

Vit lýsa frið yvir minnini um Jógvan.

Jesus veri við tykkum, ið eftir sita.

Sólvit